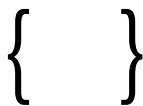

Pocta Ladislavu Fialkovi

Ladislava Petišková

U příležitosti nedožitých osmdesátin a současně i dvacátého výročí úmrtí Ladislava Fialky se konal 22. 2. 2011 v Divadle Na zábradlí vzpomínkový večer nazvaný Pocta Ladislavu Fialkovi, který připravil se studenty a pedagogy Katedry pantomimy HAMU mim Radim Vizváry. Do programu celé slavnosti rovněž přispěla Fialkova mateřská scéna uspořádáním výstavy fotografií z jeho pantomimických inscenací.

Slavná éra českého pantomimického umění bývá citována jedním dechem spolu se jménem Ladislava Fialky a založením Divadla Na zábradlí v roce 1958. Nepochybně souvisela s domácím hnutím malých divadel, spjatých se jmény I. Vyskočila, J. Suchého, V. Vodičky a tradicí moderního tanečního umění, jak ji až do konce 50. let uchránila Taneční konzervatoř díky choreografkám L. Hrdinové a Z. Šemberové. Stojí za připomínku, že to byl právě Ladislav Fialka, kdo spolu s I. Vyskočilem, J. Suchým a Dr. V. Vodičkou formoval profil této přední pražské scény, že vybudoval spolu se svými spolužáky z Taneční konzervatoře (L. Bílkovou, J. Peškovou, Z. Kratochvílovou, J. Kaftanem a dalšími umělci jako byli R. Weber nebo B. Věchetová ad.) vynikající pantomimický soubor. Ten po léta – a nejdůležitěji snad během festivalu Světová

divadelní sezóna v roce 1967 v Londýně – jak upozornila během večera v Divadle Na Zábradlí významná anglická bohemistka B. Day – účinně reprezentoval české divadelní umění v cizině. Byl spolu se svými nejbližšími spolupracovníky tvůrcem, který pod vlivem iniciace francouzskými vzory obnovil v Čechách dobovou ideologii kultury potlačené a zapomenuté umění pantomimy a dal mu vykvést do podoby, která zásadně a na dlouhá léta ovlivnila formování této větve domácího divadelního umění.

Ladislav Fialka: mim, režisér i dramaturg, byl významnou osobností nejen pro svůj unikátní umělecký přínos, ale také svou nadosobní snahou o rozvoj pantomimického žánru u nás: tím, že v době, kdy to bylo velmi obtížné, prosadil novou formu výchovy mladých mimů nejprve ve vlastním divadle, poté i na úrovni hudební fakulty AMU. Podporoval vzdělanost v oboru, historiografický výzkum Jaroslava Švehly a dnes již zmizelé snahy Městského muzea v Kolíně, psal a přednášel o pantomimickém umění jak pro odborníky, tak pro veřejnost, spolu s D. Pasekovou organizoval u nás mezinárodní festivaly. Jistě právě tyto vlastnosti mu zaručovaly trvalé přátelství významných umělců, Marcela Marceaua, Samy Molcha a řady dalších.

Z dvacetileté retrospektivy zastupuje jeho dílo legendární, zakladatelskou epochu novodobé české pantomimy, která došla vrcholné umělecké podoby zejména v 60. letech. Fialkův tvůrčí přínos našel přirozeně v průběhu času pokračovatele i odpůrce. Nadále však tvoří jeden z hlavních pilířů výchovy mladých mimů a jeho

poetika je dodnes přes všechny výboje a inovace moderní doby v celonárodním měřítku nejrozšířenějším modelem. Může být důkazem trvalosti jeho uměleckého odkazu, že si kulturní veřejnost představuje pod pojmem pantomima právě Fialkův styl pohybového výrazu.